

Vulpea și strugurii

La Fontaine

Pribeagă și lihnită
De foame, dă de-o vie
Cu niște struguri rumeni, frumoși,
De razachie.

Ciorchinii-s plini și vulpea,
De sine înțeleș,
Ar fi mâncat cu poftă
Și nici n-ar fi ales...

Dar la-ndemâna labei
O-mpiedică s-ajungă
Până la ei zăbreaua ulucilor, prea lungă,
Și ghimpii-n care gardul e prins și împletit;
Ciorchinele-i aproape de bot; s-a tot sucit,
S-a ridicat: se-nțeapă
Și-i lasă gura apă...

- Ce struguri verzi și acri, oftează,
Nu-s de teapă!
Și-s prea cruzi...
Mie, ce-mi place-i gustul de stafidă,
Nu-mi strepezesc eu dinții cu această aguridă...